

Νίκος Ρέγκας

ΑΠ' ΤΗ ΣΙΩΠΗ

Είπα στόν έαυτό μου:
ἀπ' τή σιωπή πάρε τίς λέξεις σου
είναι οι πιό σεμνές.

Τῶν σπόρων τό χορό θά πιάσουν μές στίς ρῶγες
γιά λίγο στό πιθάρι σου κρασί.

‘Απ’ τή σιωπή, ἀπ’ τή σιωπή.

Τίς στρόφιγγες τῶν στίχων θά λαδώσουν
σάν έντιμα παιδιά μηχανουργείων,
τίς φαρμακείες θά κρατήσουν μακριά.

‘Απ’ τή σιωπή, ἀπ’ τή σιωπή τίς λέξεις σου.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

“Οταν τό φεγγάρι τοξεύει τό αἷμα τοῦ ἄντρα
γλιτρώντας ώς τά μυστικά του,
τυλίγοντας μέ σπάργανα ζεστά
φωνές πού μείναν πίσω
γερτά λουλούδια τῶν ἐνστίχτων,

ὅταν τό φεγγάρι κάνει νά λάμψει τό δάκρυ
σάν ἀνυπόμονο μαργαριτάρι στοῦ ματιοῦ τή κόκχη.
ὅταν τό φεγγάρι ξαναδίνει στό αἷμα τοῦ ἄντρα
τήν ποικιλία τοῦ τραγουδιοῦ στό λοφίσκο τῆς ἥβης
ἔκει πού πρωτοσμίζανε τά δάχτυλα μέ τά δάχτυλα.

ΣΑΤΙΡΑ

Πάρε τούς στίχους σου ἀπό δῶ Τοφλαττοθράτ,
τό τέλειο βιβλίο σου μονάχο στρέφει τίς σελίδες
παγώνι μέ φτερά γεμάτα χάσματα.
Πήγαινε ἀλλοῦ νά σκάψεις μέ τίς ρίμες σου
των ἀδερφῶν σου τήν καρδιά
τήν μπακιρένια σύλληψη τοῦ κόσμου τήν εὐκολία τους
Τρέμω τούς στίχους σου τήν εὐκολία τους
τό γέλιο σάν τούς ξεγεννούσες
ταιριάζοντας μές στό μωαλό εἰκόνες
σάν κρύες φέτες μοσχαρίσιο

Χοροπηδοῦν σάν ἀκριδάκια λέξεις,
γιά τό μικρό χωράφι μου φοβᾶμαι.

β'

Νύχτα, καί τό χρυσάφι τῶν μαλλιῶν σου
κόκκινη λάκα πού γλιστράει τό φιλί
σά στήθος περιστέρας σέ παχνισμένο ξύλο.

ΒΑΛΛΙΣΤΡΑ

Τραγουδάει ό ἀγέρας καί φεύγει
φύλλων ἐπισκεπτήρια πού σήπονται
μά τό δικό του ἄκαμπτο βῆμα
σ' δλόχρυσα ἡλιακά κατώφλια
τραγουδάει ό ἀγέρας καί φεύγει,

ὅταν μαραίνονται τά σύννεφα
στό τρίξιμο τῆς ζηρασίας
ἀγγίζει τίς καμπές τῆς δημοσιᾶς
τήν ἀχνα μυστικῶν ρυακιῶν
πού συγκλίνουν στό θαῦμα.

ΝΥΧΤΑ

Σάν ἀπαλός ωμος χορεύτριας
ἀπόψε τό φεγγάρι θραύει
τήν τούλινη γραμμή τοῦ λόφου.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ

‘Η ἑξοχή μιά κίτρινη ἀπόχρωση
οἱ δρόμοι ἄχυρα σ' ἔνα χωριάτικο καπέλο.
Ἐφευγα καί γύριζα ἐφευγα καί γύριζα
σά μιά σάιτα σέ πυκνό κουβάρι.